

Arrest

nr. 87 316 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. STERKEN loco advocaat V. NIJS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Liberiaans staatsburger te zijn van Mandingo afkomst. U werd op 2 september 1981 geboren te Ganta in Nimba County. U hebt geen broers of zussen. Uw vader (V.S.) is een etnische Mandingo en een moslim. Hij overleed toen u nog erg jong was. Uw moeder (H.K.) was de tweede en laatste vrouw van uw vader. Zij is een etnische Pelle en van christelijke religie. U werd door uw moeder opgevoed en bent ook een christen. In hetzelfde huis, het huis van uw vader, woonden (M.), de eerste vrouw van uw vader, en haar 2 zonen (M.) en (Y.). Zij zijn allen Mandingo en moslim. (M.) en (Y.) namen deel aan de oorlog en streden aan de kant van Charles Taylor. Sinds 2003 werkte u als vrachtwagenchauffeur. Uw moeder overleed in 2005. Sindsdien begonnen uw problemen. (M.) en (Y.) konden er niet mee leven dat u christen was en probeerden u te overtuigen om ook moslim te worden. U ging daar niet op in. U besloot bij de familie van uw moeder te gaan wonen, nabij Monrovia. De familie

van uw moeder zei dat u ook recht had op het huis van uw vader, dus u keerde terug. Na enkele maanden ging u terug naar de familie van uw moeder, maar na bijna een jaar keerde u permanent terug naar uw ouderlijk huis in Ganta. U was vaak onderweg voor uw werk en had daarom ook een kamer in Monrovia. Gedurende jaren verbleef u sindsdien geregeld in uw geboortewoning te Ganta, waar (M.), (M.) en (Y.) eveneens woonden. Op zondag 19 juni 2011 keerde u van de kerk terug naar uw huis in Ganta. Bij aankomst gingen (M.) en (Y.) u met een hakmes te lijf. U vluchtte terug naar de kerk. De pastoor raadde u aan u te verschuilen in de kerk. Hij ging buiten de situatie inschatten en raadde u aan om het land te verlaten. De pastoor regelde uw vertrek en betaalde de smokkelaar. Op 22 juni 2011 verliet u Liberia per vliegtuig. Na een tussenstop in Gambia kwam u op 23 juni 2011 in België aan. U vroeg dezelfde dag asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een 'voters card' en een medisch rapport van het CHU Sint-Pietersziekenhuis in Brussel neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U stelt dat u vervolging door uw halfbroers vreest vanwege het feit dat u een christen bent (gehoor CGVS, p.5,7). U slaagt er echter niet in de ernst van deze vervolging aan te tonen.

U verklaart dat uw problemen begonnen toen uw moeder overleed in 2005 (gehoor CGVS, p.5). Als hier op wordt doorgevraagd blijkt dat uw halfbroers u steeds zegden dat u moslim moest worden, maar dat u hier niet op inging (gehoor CGVS, p.7). Dergelijke feiten kunnen bezwaarlijk beschouwd worden als een vorm van vervolging of van het toebrengen van ernstige schade. Verder blijkt ook dat u gedurende de laatste jaren voor uw vertrek nog steeds in hetzelfde huis als uw vervolgers (M.) en (Y.) woonde en ook contact met hen had (gehoor CGVS, p.6,7), wat de ernst van de door u voorgehouden vervolging sterk relativeert. Van iemand die vervolging of het lijden van ernstige schade vreest, verwacht men niet dat hij gedurende jaren vrijwillig in hetzelfde huis blijft wonen als zijn vervolgers. Bovendien verklaarde u zelf dat er voor 2011 wel problemen waren, maar dat u ze onder controle had (gehoor CGVS, p.6) en dat de problemen voor 19 juni 2011 kleinere problemen waren (gehoor CGVS, p.7). **Uit al voorgaande vaststellingen kan geconcludeerd worden dat de door u aangehaalde problemen sinds de dood van uw moeder in 2005 tot 19 januari 2011 niet ernstig zijn.**

U verklaart dat uw halfbroers (M.) en (Y.) u op zondag 19 januari 2011 te lijf gingen met hakmessen toen u terugkeerde van de kerk (gehoor CGVS, p.7). Hierbij moeten enkele opmerkingen gemaakt worden. Ten eerste is het vreemd dat uw halfbroers u gedurende jaren enkel zouden vragen om moslim te worden (gehoor CGVS, p.7), en dus geen enkele vorm van geweld gebruikten, maar u op 19 januari 2011 plots te lijf zouden gaan met hakmessen (gehoor CGVS, p.7). U slaagde er ook niet in om hiervoor een verklaring te geven, u zei enkel dat ze wilden dat u moslim werd (gehoor CGVS, p.7). Ten tweede is er het feit dat u na deze bedreiging met hakmessen niet naar de politie bent geweest. U stelt dat u de kans niet had om naar de politie te gaan en dat er veel religieuze problemen zijn in Ganta (gehoor CGVS, p.7). Internationale bescherming kan pas verkregen worden als alle andere nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput. U nam echter niet eens de moeite om een aangifte bij de politie te doen van de door u gevreesde vervolging, maar besloot daarentegen direct het land te verlaten. Ten derde beschikt het CGVS over informatie (die is toegevoegd aan het administratief dossier) dat christenen ongeveer 85,5% van de bevolking uitmaken in Liberia en moslims ongeveer 12,2%. Er heerst ook godsdienstvrijheid in Liberia. Het lijkt dan ook aannemelijk dat u zich probleemloos zou kunnen vestigen in andere plaatsen in Liberia, bv. in Monrovia of bij de familie van uw moeder die allen christenen zijn (gehoor CGVS, p.4). De vaststelling dat er godsdienstvrijheid heerst in Liberia en dat christenen er in de meerderheid zijn maakt het ook des te merkwaardiger dat u - als christen die gedwongen werd om moslim te worden - naliel bescherming te zoeken bij de Liberiaanse autoriteiten.

Gelet op het geheel van al voorgaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat in uwen hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Wat de door u neergelegde documenten betreft: de 'voters card' geeft informatie over uw identiteit en nationaliteit, zaken die hier niet meteen betwist worden. Het medisch rapport van het CHU Sint-Pietersziekenhuis in Brussel betreft medische problemen aan uw benen die u opliep in België in januari 2011. U verklaarde zelf dat deze medische problemen in België begonnen en volledig losstaan van uw vermeende problemen in Liberia (gehoor CGVS, p.8).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt inzake de ernst van de vervolging door zijn halfbroers dat de situatie escaleerde op 19 juni 2011 en dat zijn halfbroers weinig nodige hebben om over te gaan tot geweld. Dat de situatie maar escaleerde na een aantal jaren doet geen afbreuk aan de ernst van de feiten of verzoekers vrees. Dat verzoeker geen bewijs kan voorleggen van de vervolging is geen reden om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Betreffende het verwijt dat hij niet naar de politie ging, wijst verzoeker erop dat Liberia en zijn staatsstructuur nog zwaar te lijden hebben onder de gevolgen van de geschiedenis van het land. Het is aannemelijk dat Liberia, dat gehavend is door een aanslepende burgeroorlog, niet de middelen heeft om de klacht van verzoeker te ontvangen, laat staan om hem te beschermen. De mensenrechtensituatie in Liberia is slecht, de politie en rechterlijke macht zijn corrupt en treden niet adequaat op en er zijn veel misbruiken, hetgeen blijkt uit de bij het verzoekschrift gevoegde informatie van Amnesty International. Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker bescherming had kunnen vragen van de Liberiaanse autoriteiten, schendt deze dan ook artikel 48/5, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Omtrent de motivering waaruit blijkt dat 85,5% van de Liberiaanse bevolking christen is, dat ongeveer 12,2% moslim is en dat er godsdienstvrijheid heerst, betoogt verzoeker onder verwijzing naar voormeld artikel van Amnesty International dat etnische en religieuze spanningen en geweld er nog voorkomen. De godsdienstvrijheid is mooi in theorie maar strookt niet met de werkelijkheid. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) bewijst niet dat in Liberia geen godsdienstvervolgung meer plaatsvindt en heeft blijkens de bewoordingen van de bestreden beslissing geen sluitend bewijs om verzoekers verhaal in twijfel te trekken. Op grond van vermoedens kunnen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet worden geweigerd.

Verzoeker kan niet bij de familie van zijn moeder gaan wonen omdat hij er werd verjaagd, zodat de bestreden beslissing artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet schendt. M. en Y. hadden hem opgezocht bij de familie van zijn moeder, hetgeen erop wijst dat hij nergens veilig is.

Verzoeker voert op basis van het voorgaande de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 op het statuut van de vluchtelingen.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Derhalve is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoeker brengt niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Dit klemt nog des te meer daar hij over deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Hij kon immers geen details verstrekken inzake het paspoort dat bij zijn reis zou zijn gebruikt (administratief dossier, stuk 9, verklaring, nr.34).

Verzoeker legde vage verklaringen af inzake de persoon die verantwoordelijk was voor zijn vervolging. Hij verklaarde immers dat de eerste vrouw van zijn vader haar twee zonen ertoe zou hebben aangezet hem te vervolgen, en dit mede omdat zij niet wilde dat verzoeker aanspraak zou maken op het huis, doch hij bleek zelfs niet in staat de volledige naam van deze vrouw te geven. Hij verklaarde nochtans bij het CGVS dat hij zou zijn opgegroeid en woonde in hetzelfde gebouw als deze vrouw (administratief dossier, stuk 3, p.3, 5-6).

Tevens legde verzoeker incoherente verklaringen af omtrent zijn problemen met zijn twee halfbroers, daar waar hij bij het CGVS verklaarde dat zij wilden bekomen dat hij zich zou bekeren en dat zij hem hiertoe wilden dwingen (*ibid.*, p.7), terwijl hij in de vragenlijst van het gegeven dat zij hem wilden bekeren geen melding maakte en slechts stelde dat zij hem wilden doden omwille van zijn geloof (administratief dossier, stuk 8, p.3).

Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af aangaande de duur van de problemen met zijn halfbroers. In de vragenlijst gaf hij aan: *"Mijn halfbroers achtervolgen mij en willen mij doden omwille van mijn geloof. Dit duurt al jaren"* (*ibid.*, p.3). Blijkens zijn verklaringen bij het CGVS zou hij echter slechts in juni 2011 voor het eerst een ernstig probleem hebben gekend met zijn halfbroers, wanneer deze hem met hakmessen te lijf gingen. Zij zouden daarvoor weliswaar te kennen hebben gegeven dat zij wilden dat hij zich zou bekeren doch hij zou met hen voor juni 2011 nooit noemenswaardige problemen hebben gekend (administratief dossier, stuk 3, p.5-7).

Daarenboven is de door verzoeker geschetste gang van zaken niet aannemelijk. Het is, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, immers niet geloofwaardig dat zijn halfbroers, te meer gelet op hun voorgehouden profiel als rebellen/strijders, hem gedurende verscheidene jaren ongemoeid zouden laten en geen geweld zouden gebruiken om hem vervolgens in juni 2011, zonder enige verdere bedreiging of waarschuwing, te lijf te gaan met hakmessen.

Verzoeker legt bovendien in het verzoekschrift verklaringen af die dermate tegenstrijdig zijn met zijn eerdere verklaringen dat de geloofwaardigheid van zijn relaas volledig wordt ondermijnd (rechtsplegingdossier, stuk 1). Bij het CGVS stelde verzoeker in Ganta te zijn geboren en opgegroeid. Hij zou er hebben gewoond van zijn geboorte tot in 2006 en beweerde omwille van de aanwezigheid van zijn halfbroers aldaar en omdat het ingevolge hiervan voor hem niet veilig was in 2005 een eerste maal en in 2006 een tweede maal Ganta te hebben verlaten, waarna hij nog slechts af en toe terugkeerde. Omtrent zijn eerste vertrek uit Ganta na het overlijden van zijn moeder in 2005, verklaarde hij: *"Ik verliet het huis, want niet veilig meer (...) Mijn halfbroers en hun moeder bleven in het huis"*. Aangaande zijn vertrek uit Ganta in 2006 stelde hij: *"Vader had een huis in Ganta, maar altijd problemen met hen. Mijn 2 halfbroers woonden altijd in Ganta"*. Verzoeker gaf bij het CGVS tevens aan na zijn vertrek uit Ganta in 2006 slechts negen tot tien maanden bij de familie van zijn moeder te hebben verbleven. Nadien zou hij afwisselend in een kamer in Monrovia en in het huis van zijn vader in Ganta hebben verbleven. Hij gaf voorts aan dat hij sedert 2007 verschillende malen per jaar in het huis van zijn vader ging slapen en daarbij steeds met zijn halfbroers en hun moeder werd geconfronteerd, daar waar hij preciseerde: *"Ja, ze zijn altijd daar"* (*ibid.*, p.3, 6-7). In het feitenrelaas in het verzoekschrift stelt verzoeker echter, en dit geheel in strijd met de verklaringen bij het CGVS volgens welke hij van zijn geboorte tot in 2005/2006 in Ganta woonde, dat hij reeds veel eerder Ganta had verlaten, meer bepaald in 1991, wanneer hij samen met zijn moeder bij haar familie ging wonen in een ander deel van Liberia. Bovendien stelt verzoeker, daar waar hij bij het CGVS nochtans duidelijk aangaf dat zijn twee halfbroers altijd in Ganta waren en er meer in het bijzonder zowel na het overlijden van zijn moeder in 2005 als in 2006 en 2007 steeds bleven wonen, in het verzoekschrift dat zijn twee halfbroers in 2005, wanneer zijn

moeder overleed, als soldaten waren aan het vechten in Ivoorkust en dat zij slechts in 2008 terugkeerden naar Liberia. Bovendien geeft verzoeker in het verzoekschrift aan dat zijn halfbroers na hun terugkeer naar Liberia in 2008 de familie van zijn moeder opzochten en fysiek bedreigden, waarna de familie van zijn moeder hem vroeg te vertrekken en verjaagde. Niet alleen maakte hij van deze fysieke bedreiging van de familie van zijn moeder bij het CGVS geen melding, doch tevens kunnen deze verklaringen niet worden gerijmd met zijn verklaring bij het CGVS dat hij, nadat hij Ganta verliet in 2006, slechts negen tot tien maanden bij de familie van zijn moeder verbleef en nadien afwisselend verbleef in een kamer in Monrovia en het huis van zijn vader in Ganta.

De voormelde vaststellingen laten niet toe om nog enig geloof te hechten aan verzoekers beweerde asielrelaas.

Bovendien toont hij, zelfs indien hieraan toch enig geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, niet aan dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van zijn nationale overheden. Verzoeker voegt weliswaar informatie bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat de politie en de gerechtelijke macht, ondanks dat de nodige inspanningen worden geleverd en maatregelen worden getroffen op het vlak van capaciteit en ondersteuning, over het algemeen nog voor uitdagingen staan en niet in alle gevallen adequaat en efficiënt zullen (kunnen) optreden, doch uit deze algemene informatie kan geenszins worden afgeleid dat de Liberiaanse autoriteiten ten aanzien van verzoeker en in zijn concrete geval niet genegen of bij machte zouden zijn om bescherming te bieden. Verzoekers houding is evenmin afdoende om een dergelijk gebrek aan bescherming aan te tonen. Hij heeft alvorens het land te verlaten immers niet eens getracht de bescherming van zijn nationale overheden te verkrijgen en deed bij de politie nooit aangifte van de poging vanwege zijn halfbroers om hem te doden (administratief dossier, stuk 3, p7). Redelijkwijze kon nochtans worden verwacht dat hij, alvorens de drastische beslissing te nemen om zijn land te verlaten, hiertoe minstens enige poging zou hebben ondernomen.

De door verzoeker neergelegde verkiezingskaart en medische attesten vermogen omwille van de in de bestreden beslissing terecht aangehaalde redenen geen afbreuk te doen aan het voorgaande (rechtsplegingdossier, stuk 1; administratief dossier, stuk 11: documenten).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de sub 2.2.4. gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS